

להזכיר את קרבן הזה ולא אחר.

ואמר רבי אבא, אף על גב שבארוחה את נדב ואביהו בזכר אחר, אף הוא ודי. אבל קטרת היא עליזה מכל קרבנות של העולם, שעלה מתרכבים עליזים ומחתונים, והקרבן הזה שהוא מעל לכל הקרבנות לא ראויים הם לקרבנו, שהרי לא נשוא, קרבן לא היה ראויים, כל שכן לזכרים עליזונים שיתברכו על ידם.

ואם תאמר, ותצא אש מלפני ה' ותأكل אותם, למה? לאדם שבא לפניו הגבירה לבשר לה שחרי המלך בא לביתה, וישראל עם תגבריה לשמה עמה. בא לפניו המלך, ראה המלך שאותו אדם הוא בעל מומים. אמר המלך: אין זה בבודאי שעיל ידי הפגום הזה אבגס אל הגבירה. בין לכך התקינה הגבירה את הבית למלך. בין שראתה שהמלך היה מעון לבא אליה, ואותו אדם גרם שהמלך יסתלק ממנה, אז צותה הגבירה להרג את אותו אדם.

כך בזמנם שגנוט נדב ואביהו וקטרת בידיהם, שמחה הגבירה, והתקפנה לקבל את המלך. בין שראתה המלך אותו אנשים פגומים, בעלי מומים, לא רצה המלך שעיל ידים יבא לשרות עמה, והסתלק ממנה המלך. כשראתה הגבירה שבגלם הסTELק המלך ממנה, מיד ותצא אש מלפני ה' ותأكل אותם.

וכל זה משומש מפני שלא נשא היא פגום. בעלי מומים לפניו המלך, קדשת המלך מסתלקת מפני ולא שורה בפגום. ולכן בתוכי אדם כי יזכיר מכם קרבן. מי שנקרא אדם - יזכיר. וכי רקיב. ושלא נקרא אדם - לא יזכיר.

וניקבא, האイ חזי לך רבא קרבנא דא, ולא אחרא. ואמר רבי אבא, אף על גב דאותקמוך לנדר ובאייהו במלחה אחרא, כי היא ודי. אבל קטרת, עלאה הוא מכל קרבניין דעלמא, דעליה אתברכו עלאי ותפאי. וקרבנא דא דאייהו לעילא מכל קרבניין לא אתחzon אינון לקרבא, דהא לא אתנסיב, לקרבנא לא אתחzon, כל שפנ למלין עלאין, דיתברכין על ידייהו.

ואי תימא ותצא אש מלפני יי' ותأكل אותם, אמר. לבר נש דאתא קמי מטרוניתא, לבשרא לה דהא מלכא אני לביתה, וישרי בה במטרוניתא, למחרדי עמה. אתה לקמי מלכא, חמא מלכא ההוא בר נש דאייהו מארי דמוניין. אמר מלכא, לאו הויא יקרא דילוי, דעל יDOI דהאי פגים, אייעול למטרוניתא. אדהכי אתקנת מטרוניתא ביתא למלא, פיו נדחתת דמלכא דוה זמיין למיטי לגפה, ומהויא בר נש גרים לאסתלקלא מלכא מינה, כדין פקידת מטרוניתא לקטלא לההוא בר נש.

בז בזמנא דעלוי נדב ואביהו, וקטרת בידיהו, חדת מטרוניתא, ואתתקנת לקבלא למלא. פיו נדחמא מלכא אינון גברין פגימים, מארי דמוניין, לא בעא מלכא דעל יידייהו ייתי למיטרי עמה, ואסתלקל מלכא מינה, מיד ותצא אש מלפני יי' ותأكل אותם. וכל דא בגין דמאן דלא אתנסיב הוא פגים. מאירה דמוניין קדם מלכא, קדרשה דמלכא אסתלקל מגיה, ולא שרייא בפגים. רעל דא כתיב אדם כי יזכיר מכם קרבן, מאן דאקרי אדם יזכיר, ומאן דלא אקרי אדם לא יזכיר.